

“Wil je iets niet afstaan, kijk dan vooral heel boos”

Ik heb een hele grote vriendin. Wat was ik blij toen ze bij ons kwam wonen. Ze arriveerde samen met mijn kattenbuddy Cheetah. Ikzelf, maar ook mijn baasjes, hadden nooit kunnen bevroeden dat puppy Merel mijn allerbeste maatje zou worden. Merel is altijd in voor een partijtje stoeien. We rennen achter elkaar aan, ik verstop mij in de kattentunnel en Merel probeert mij te vangen. Samen rollen we over de grond, slapen we naast elkaar, of zitten we neus aan neus. Met Merel is het altijd gezellig. Toch, zoals in de beste relaties, zorgt ook Merel voor ergernis. Zo kan ze met haar bek maar niet van mijn speelgoed afblijven. Het meeste kattenspeelgoed ligt boven op onze eigen kattenkamer. Stoffen muisjes, balletjes met of zonder geluid, touwtjes, je kunt het zo gek niet bedenken of we hebben het. Maar juist wanneer ik lekker aan het spelen ben, pakt Merel iedere keer weer snel mijn speelgoed af. Heimelijk neemt ze het mee naar haar kussen. Speelde ze er nu alleen maar mee, dan was het niet zo'n ramp. Maar Merel heeft een super vervelende eigenschap. Ze sloopt!

Is het niet de jas van baasje, dan is het wel weer het hondenkussen. En dan het liefst het kussen van Turca, mijn andere hondenvriendin. Want denk maar niet dat mevrouw haar eigen kussen kapot bijt. En zo moet ook mijn speelgoed eraan geloven. En daar baal ik ontzettend van.

Nu heeft Merel een hele leuke bal. Er staan allemaal dingen op, baasje heeft wel eens gezegd dat het tanden zijn. Die bal is volgens baasje één grote schaterlach. Ik heb er al een paar keer naar zitten kijken. Laatst kuierde ik de huiskamer in en wat zag mijn kattenoog? Die schaterlach bal. Ik tikte er met mijn pootje tegenaan. Vervolgens probeerde ik hem tussen mijn voorpootjes te pakken. Wat rolde die bal leuk weg! Kontje schudden, er achteraan springen... Zo speelde ik een beetje en toch wel wat vermoeid van al dat extra rek en strekwerk plofte ik neer. Bal tussen mijn pootjes, lekker wegdommelen... En daar kwam ze aan, Merel de slopert! In gedachten zag ik alle leuke balletjes en muisjes die ze gewoon half heeft opgevreten. En ik dacht: “Bekijk het maar Merel, die bal is van mij!” Toen ze dichterbij kwam, deed ik iets wat ik normaal niet snel doe (“make love not war” jongen, weet u nog?). Ik draaide mijn oren naar achteren, kneep mijn ogen samen en zette een boze blik op. Een blik van: “Als jij die bal pakt, zul je wel merken waarvoor mijn nagels dienen, slopert!” Merel snapte de hint, droop af, lesje geleerd. Tevreden en in een overwinningsroes, dommelde ik weer in.

